

PARADISE NOW

Voor De Gasten

Dit boek kan gekozen worden door de Jonge Jury 2017
Meer informatie: www.jongejury.nl

WWW.UITGEVERIJHOLLAND.NL
WWW.ANOUKSALEMING.NL

Anouk Saleming

PARADISE NOW

Uitgeverij Holland - Haarlem

TURKS:

Elif	zus van Savaş; vriendin van Najima
Savaş	broer van Elif; vriend van Akwasi

NEDERLANDS:

Willem	verliefd op Elif
Tessa	zus van Vinnie
Vinnie	broertje van Tessa

AFRIKAANS:

Akwasi	broer van Oringo; relatie met Najima; vriend van Savaş
Oringo	broer van Akwasi

SURINAAMS:

Stanley	relatie met Sharona
Sharona	relatie met Stanley

MAROKKAANS:

Najima	relatie met Akwasi; vriendin van Elif
--------	---------------------------------------

NEDERLANDS/GRIEKS:

Eleni	
-------	--

ELIF

Zo stil ik kan, sluip ik met een sporttas vol kleren de trap af naar beneden. Het hout kraakt. Mijn hart klopt. Ik wil niemand wakker maken thuis.

Onder aan de trap, onder de kapstok, staan de schoenen van mij, mijn broer, mijn twee kleine zusjes, mijn vader en mijn moeder. Ik ga op de onderste tree zitten en trek mijn gympen aan. Dan haal ik mijn jas van de kapstok. Savaş vindt hem veel te kort. Als ik mijn armen optil, is er een stukje blote huid te zien. Savaş is mijn broer. Hij bemoeit zich nogal graag met mijn leven. Hij houdt voortdurend in de gaten of ik de jongens niet te veel uitdaag. Met mijn haar, mijn kleding, mijn make-up.

Ik zoek in de zakken van zijn leren jack. In de binnenzak vind ik de sleutels van zijn scooter.

Een bliksemflits licht op in het raam boven de voordeur. Onder mijn voeten ritselen reclamefolders. Ik open de voordeur. De wind krijgt er onmiddellijk vat op. De deur slaat krakend open. Ik luis-ter. Een aanrollende donder. In huis blijft het stil. Ik til de sporttas over mijn schouder, sluit zacht de deur en stap de tuin in. Daar is de wereld. Ik voel een tochtvlaag door mijn dunne broek. Het ergste onweer is voorbij. De regen valt nu in miezerige draadjes. In de verte trekt de onweersbui verder.

Ik duw de scooter van Savaş van zijn standaard, de voortuin uit. Het ding is zwaar. De tas hangt ongemakkelijk aan mijn schouder.

Aan het eind van de straat zie ik een krantenjongen fietsen. Ik hoor zijn bagagedrager rammelen als hij de stoep op butst. Ik wist niet dat er al zo vroeg kranten worden bezorgd. Het is eigenlijk

nog nacht. Het blauwe uur, zoals sommige mensen het noemen. Dat blauwe, dat klopt wel, want het voelt alsof mijn keel wordt dichtgeknepen en het lijkt alsof ik geen adem meer kan halen. Ik duw de scooter van mijn broer de straat uit. Pas om de hoek durf ik de motor te starten.

Ik rijd zo snel ik kan naar het huis van Najima, mijn beste vriendin. Ik huil. Miezerige tranen vermengen zich met de regen.

Als ik twintig minuten later bij Najima de tuin in rijd, is het droog en breekt er een waterig zonnetje door. Najima en haar familie brengen de laatste tassen naar hun bus.

Najima slaat een arm om me heen en grijnst. Ze zegt niks tegen me. Ze weet dat je soms gewoon je mond moet houden.

‘Elif gaat toch mee,’ zegt ze tegen haar moeder. Haar moeder kijkt me aan. Dezelfde grijns als haar dochter.

‘Gezellig,’ zegt ze. Ze draait zich om en roept tegen de tweeling van tien: ‘Opschuiven!’

De jongens doen wat ze zegt en kijken dan naar mij. ‘Bek houden,’ sist Najima ze toe.

Een kwartier later zit ik in de volgeladen bestelbus. Samen met Najima, haar vader, haar moeder, haar oudere broer, de tweeling en een tweedehands koelkast om te verkopen op de markt, rijden we de snelweg op. Wonderlijk wat er allemaal in zo’n busje past. Ik ga deze zomer met hen mee. Naar Marokko. Daar kan ik nadenken. Daar kan ik op adem komen en mijn toekomst nog een beetje uitstellen.

Pas bij de Belgische grens, als de moeder van Najima begint met bidden, omdat ze bang is dat de bus te zwaar beladen is en we zullen worden tegengehouden aan de grens, bedenk ik me dat ik de scooter van Savaş niet op slot heb gezet.

Ik hoop maar dat Savaş hem op tijd in de tuin bij Najima terug vindt. Het zal toch zeker de eerste plek zijn waar hij gaat zoeken, als hij ontdekt dat ik en zijn scooter niet meer thuis zijn?

Ik leun met mijn hoofd tegen het raam. Moet ik een bericht sturen? Ben ik ver genoeg weg om te laten weten waar ik ben? Nee. Ik moet volhouden nu. Ik ben niet zomaar weggevlucht. Ik bedonder Savaş niet zomaar. Zijn lontje is nog korter dan de eerste baardharen op zijn wang. Hij zal mij niet begrijpen. En mijn keuze al helemaal niet. Dit wordt mijn zomer. En van niemand anders. Ik doe mijn ogen dicht en dommel in slaap.

Precies een jaar geleden is het dat mijn leven totaal op zijn kop werd gezet. Ik was met mijn familie in ons Turkse huis in Dalyan. Wij wonen in een rijtjeshuis in zo'n typisch Nederlandse straat, maar zodra de zomervakantie begint, noemen wij ons vrijstaande huis in Turkije thuis. Dan zijn niet alleen mijn ouders, mijn broer en mijn zusjes mijn familie, maar ook alle ooms en tantes, aange trouwden, neven, nichten. Mijn Turkse familie is zo groot dat we nauwelijks herkenbaar zijn op de foto van ons familieportret, dat we allemaal ergens thuis hebben opgehangen.

Het was warm die zomer. Zelfs de nachten waren te kort om echt verkoeling te brengen.

Wij, de jongste neven en nichten, brachten de avonden tot laat door op ons dakterras. Onze mobieltjes hadden geen bereik. Er was geen internet. We kletsten met elkaar, speelden poker en dronken sterke thee met veel suiker. Straathonden slenterden over de zandwegen achter de huizen. In het bleke licht van de maan zagen ze eruit alsof ze uit grote stukken karton waren geknipt.

Het was die zomer dat mijn vader het in zijn hoofd haalde dat ik zou trouwen.

Hij hoorde van zijn broer dat mijn nichtje ongehuwd zwanger was geraakt.

Wij wisten dat al lang, omdat de neven en nichten die studeerden op universiteiten ons op Facebook op de hoogte hielden van wat er in ons Turkse thuis allemaal gebeurde.

Maar de generatie van onze ouders moest het nog ontdekken door goed te kijken. De groeiende buik van mijn nicht was op een dag niet meer te verbergen geweest.

Ik had met mijn nichtje te doen. In Dalyan was het een schande om op die manier zwanger te raken en mijn oom was in alle staten.

Mijn vader bracht avonden lang door met zijn broer. Ik dacht om hem er van te overtuigen dat het allemaal niet zo erg was. Dat dat soort dingen in Nederland niet zo'n schande waren. Maar het tegendeel was waar. Mijn oom overtuigde mijn vader. Straks zou mij hetzelfde als mijn nichtje overkomen. Ik moest trouwen.

Mijn mond viel open toen hij het me vertelde.

Ik was zo verbaasd dat ik eerst geen woord meer uit kon brengen. Ik staarde mijn vader aan. Hij probeerde vriendelijk te kijken en mijn moeder, die naast hem stond, zei dat het echt beter was. Dat liefde zou groeien zoals de jaarringen om een boom. Dat ik niet bang moest zijn. Dat verliefd zijn iets anders is dan bij elkaar zijn uit liefde. Dat soort dingen.

Het eerste dat ik zei was: 'Ik slik de pil!', maar dat waren precies de verkeerde woorden. De glimlach die mijn vader geprobeerd had te tonen, verdween. Als mijn vader en mijn broer kwaad zijn, dan lijken ze net tekenfilmfiguurtjes. Ze veranderen eerst van kleur en dan komt er een donderende stem achteraan. Vlak voor de donder, gilte ik: 'Ik trouw niet met een onbekende!' en stormde de kamer uit, de trappen op naar het dakterras.

De wind blies haar lauwe adem in mijn gezicht. De bastonen uit de bars aan de kust dreunden door de nacht. Een straathond blafte. Mijn hartslag bonkte in mijn hoofd. Ik kon me niet herinneren ooit zo kwaad te zijn geweest.

Daar, in de verte, in de discotheken op de boulevard, vlijen dronken Engelse vakantiemeisjes in korte rokken hun dijen tegen de donkere mannen. Zij wilden wel. Zij wel. Maar ik niet. Geen interesse. Ik trouw niet met iemand die mijn vader voor me heeft uitgezocht. Is hij nou helemaal gek geworden?! Ik ben opgegroeid in Nederland. Ik leef niet in de middeleeuwen!

Ik smiet met kracht een steen uit de bloembak op de straat beneden. Een paar honden renden er onmiddellijk naar toe. Eet maar, domme beesten. Net als ik een steen in je maag.

Ik bleef lang in een stoel zitten op het dakterras. Mijn ergernis nam nauwelijks af. Mijn bezorgdheid groeide.

Achter de bergen koekeloerde alweer een nieuwe dag. De nacht was voorbij. Met de zon zou de hitte weer komen. De woede van mijn vader zou voorlopig niet bekoelen. Ik kon maar beter rustig afwachten. Ik stond op. Mijn spieren deden pijn van het lange zitten. De maan keek me zonder knippen met haar ene oog aan.

*Güle, güle, ay**. Dag bleke maan. Sterf maar.

Vanaf dat moment was er altijd wel iemand van de familie bij me in de buurt. Alsof mijn vader instructies had gegeven om me in de gaten te houden. Vooral mijn broer, die normaal nooit interesse in mijn leven heeft, hing opvallend vaak bij mij in de buurt rond. Mijn vader had hem misschien een extra zakcentje gegeven, want zijn motivatie om iets vol te houden was nog nooit zo groot geweest.

* Zie voor de vertaling van de cursieve woorden de woordenlijst op pagina 126.

Ik kon er niet onderuit. Ik moest de jongen, die mijn vader voor me had uitgezocht, ontmoeten. De jongen aan wie mijn vader mij had beloofd.

Ik was nog steeds niet van plan om aan de wens van mijn vader te gehoorzamen, maar ik dacht: eerst maar deze zomer uitzitten. Thuis, in Nederland, zou hij wel inzien dat zijn idee belachelijk en ouderwets was.

Het zou in ieder geval een goed verhaal zijn. Als Najima dit zou horen...

Dus ging ik. Met mijn ouders naar het huis van Ibrahim. Misschien zat er nog een hilarisch verhaal in voor op school.

Het Turks dat ze met elkaar spraken was te moeilijk voor mij. Ik dronk met een kwaad hoofd mijn thee. Ik dacht aan Najima. Aan haar liefde voor Akwasi. Zij wist al een half jaar haar relatie voor haar ouders te verbergen. Haar broer hielp haar daarbij. Als ze Akwasi wilde zien, dan vroeg ze hem naar het huis van haar broer te komen. Dat zou mijn broer nooit goed vinden. Savaş deed er alles aan om Turk te zijn. Hij voelde zich geen Nederlander, ook al was hij in Nederland geboren. Hij zei altijd dat hij terug zou gaan. Hij beloofde daar een huis te bouwen als hij genoeg geld had verdiend. Hij zou mijn ouders meenemen naar huis. Zijn leven zou pas echt beginnen als hij Nederland de rug toe kon keren. Hij worstelde er mee dat hij in Nederland altijd 'de Turk' was en hij wilde maar niet inzien dat hij ook hier in Turkije altijd een buitenlander zou zijn. Als hij maar goed zijn best deed, als hij de taal maar goed sprak, als hij de tradities maar onderhield, dan zou hij vanzelf het etiketje 'allochtoon' hier in Dalyan verliezen.

Ik hield van Nederland. Ik voelde me er thuis. Ik had daar vrienden. Turkije betekende voor mij vakantie, geen toekomst. Savaş verafschuwde zijn verkaasde zusje. Hij verafschuwde het